

↳ *Christian Morgenstern*

Az Éjlidérc

Éjlidérc emeli balját:
éjfélt dobban így az ország.

Tátott szájjal hallgat a tó.
Halk kutyahörgés hallható.

Madár nyújtózik a nádban.
Béka kémlel lent a lápban.

Csiga fülel a házában,
s krumpliföldi egér, párban.

Lidércfény megpihenni vágy:
széltépte ágfa lesz az ág.

Zsófia arca hófehér.
A Holdkos vesztőhelyre ér.

Bitólakót lenget a szél.
Gyereksírást hall faluszél.

Vakon(d) csókol szájon vakond't,
mint mézesheti házasok.

Ám a sötét erdő titka:
éjmanó öklét szorítja,

mert későn vándorló fuszekli
magát a lápba nem veszejti.

„Kár” — hallatszik holló-helló —:
„A vég ez, óh! A vég ez, óh!”

Éjlidérc ereszti balját:
s húny tovább az egész ország.

Holló Herold

Holló Herold
kár kár he he
elhagyatott
bár bár te te
önmentőül
Varjúkőn ül
kár kár bár bár
he he

A ködbanya
kár kár he he
nem foglala
bár bár te te
végy! végy! rivall
'sz nem holmi szar
kár kár bár bár
he he

Évre év járt
kár kár he he
messze sétált
bár bár te te

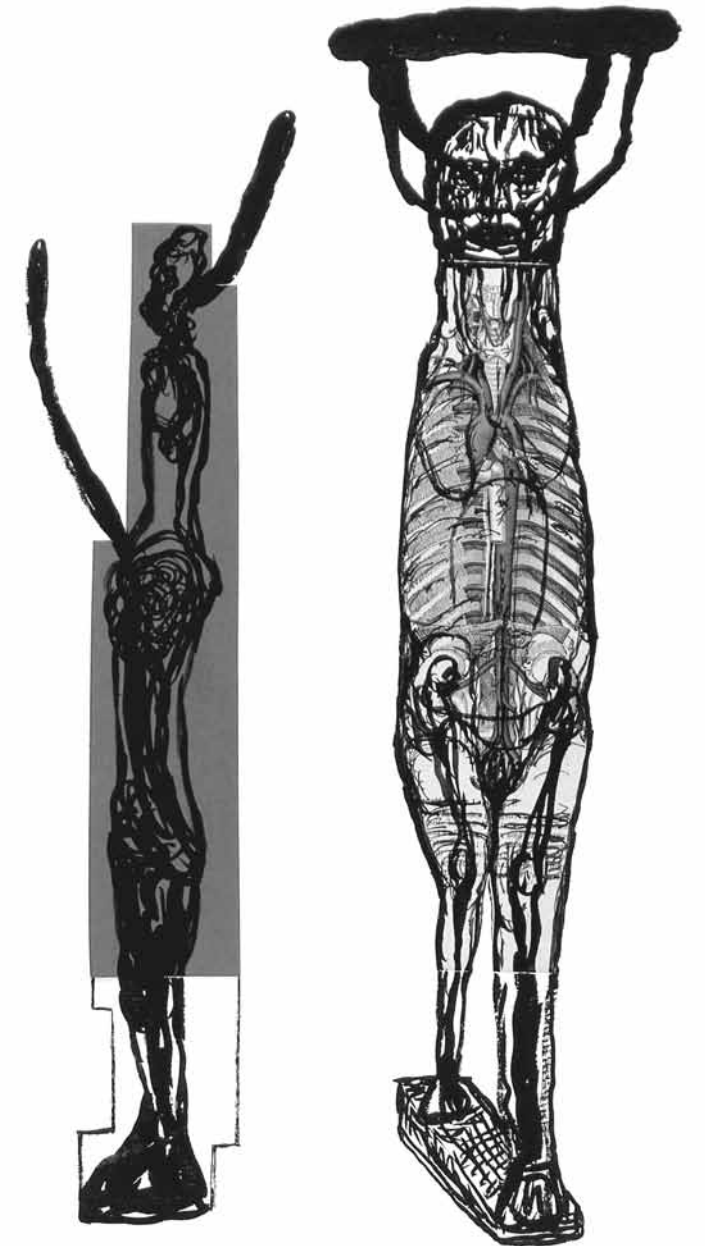
s már lóg legott
holló-halott
kár kár bár bár
te te

A Probléma

Szólt Tizenegy-Tizenkettő
problémáját hozva elő:
„Ha Hét volnék, Három-Négynek,
Uram, mégse neveznének!”

S láss csodát! Éjlidérc-lápon
úgy hívták ettől: Huszonhárom.

(Györe Gabriella fordításai)

➤ *Tinkó Máté*

Amiről nincs idő

Előbb üres kráter:
bemélyedés, kapocs a
látható és mondhatatlan
között. Úgy fedi fel
otthonát, mi előbb a kráterben
pusztulásra vágyott:
a város partjain apró,
metszésnyi gázlángok gyúlnak.
Kirájzolják vonalát, s mikor
már tart az ébredés, de még
minden a visszájára
fordul, abban a bizonyosan
feltételes, többlet-
szeretben: nem lesz már
a kráternek terjedése, forrása,
csak ív a mozgó felszín
határain belül.
Akarata ellenére: csökönyös
ív, törés — vonalaid mentén.

Cédula

Deák Botondnak

Hogyha itt egyszer körbe akartam volna
jutni, egészen más érintések szükségébe
bonyolódok, egészen más, mind-
inkább kutyák vonításába a forgalmi
kereszteződés átellenes sarkain, vagy
mint a lovak, hogy viselhetővé váljon, tapint-
ható az éjszaka, egymás fejének döntve,
összepróbálva lehetséges és való-
szerűtlen álmokat. Szörnyű *természeted*.
Ösztönös képesség, reakció, kiújuló inger
itatása és etetése szerint. De ezek is pusztán
védelmi szavak, reflexből zárulók: síríg
tartó állati hallgatásuk, másképp minden
csak *zajlik*, csak *zokog* —
aztán a szégyenkezés, ami eddig, mint vezér-
hajlam, küszöb elé tette a kölyköket, most
kotlósként feszül azon az ótvaros járdán.
Ráfeszül, és tudja már — kik játszanak
sötétben is: leányok, kisfiúk, szépek, mert *ébre-*
létünkben még utolsót mertek ugrani.
Hát ki felejténé őket így, a *szabadon* fogva.

Illúzió

Megcsodálok minden várost, ahová az infrastruktúra
fejlesztésével a modernség betört.
Ez a modernség aztán a leporolhatatlan
épületkockákra is rátelepszik: glóriát von fejük fölé.
Ezt egy későbbi, egy másik versben a szerelemmel, mondjuk
— ügyelve a hierarchikus viszonyokra —, kapcsolatba
kellene hozni. De most csak még a csodálatról essék
utolsó gondolat: ahogy három napnál tovább kitartja,
és alkalmazkodik hozzá egy teljes emberi élet.
Avagy a teljes ember neonba néz, nyugovóra
tér, felkel. Nyugovóra tér, felkel. Mintha ő
diktálná a tempót. S a város vonzás-
körzetében mint szőlőfűtről a gömböcskék,
a napok leperegnek.

▮ *Kántor Zsolt*

A szőlőtő kék rézgálica rejt

Préselt, gyűrött múlt, mennyi hajnal van benned,
 esők, darazsak emléke, június hülye íze,
 keserű, gyógyító nedvek, rostok, *a nyelvés élvezete.*
 Inak és erek, alkonyi szomorúságok, óvatos érintések, *most múltatok!*
 Magány és együttlét, fegyelem és figyelem.
 Egymásba nőtt varratok, seb és lemondás.
Belőletek is elég legyen!
 Suttogás és szomj s az a sok kitérő, kisiklás.
 Erdő szaga, könnyek, szavak: egy ujjbegyen.
 Felissza egy itatós, mint a kiöntött tintát.
 Aggódások pora, nevetés, vihar. Áldás és átok.
 Minden egyetlen pirosuló szőlőlevélen.
 A lét akar szólni, mint hullás és bomlás.
 De nem érek rá éppen. Nincs megoldás.

